

Afstemninger. Det er dette Spørgsmaal, vi skulle til at drøfte i Dag, thi, mine Herrer, at der maa tilveiebringes en Erstatning for den betydelige Afgang i Statens Indtagter, som vil blive en Følge af, at de Forslag, vi i de foregaaende Møder have vedtaget, blive til Lov; derom diitager jeg ikke, der er nogenfomhelst Tvivl. Der har ikke været udtalt nogen saadan her i Salen; og, der har heller ikke været udtalt nogen saadan i Udvalget; det er jo fra Flertallets Side, aldeles utryffeligt anerkjendt i Indledningens, til Udvalgets Betænkning. Der, har imidlertid været opkastet det Spørgsmaal, om det egentlig kunde siges at være Thingets Sag at gjøre Forslag til en saadan Erstatning, og om det navnlig ikke, forsaavidt som man havde tænkt sig, at Erstatningen skulde tilveiebringes ved en direkte Bestatning paa Befolkningen, maatte være Regjeringens Sag at fremkomme med Forslag derom. I mange Tilfælde, og man kan sige i de fleste, bør Initiativet til en saadan Bestatning vistnok tages af Regjeringen; men i andre Tilfælde paahviler det efter min Mening utvivlsomt det Thing, som har foreslaaet Nedsættelse af Skatterne, ogsaa at gjøre Forslag til Dækning af den derved bevirkede Afgang i Indtagterne. Det er netop et saadant Tilfælde, her foreligger, thi det maa erindres, at Sagen foreligger saaledes for os fra Regjeringens Side, at denne Loldforandring i sig selv og uden nogen ny Skat skulde kunne tilveiebringe Dækning for de Tab, der lides ved de af Regjeringen foreslaaede Indskrænkninger. Det vil ogsaa ses, at det erede Folkething til en vis Grad har erkjendt dette, idet det har vedtaget Forhøielse paa adskillige Poster, dels saadanne, hvor Regjeringen havde foreslaaet Forhøielse, dels endog Poster, hvor Regjeringen havde foreslaaet Nedsættelse. Disse Forhøielse ere imidlertid paa ingen Maade i Stand til at dække Tabet; det er kun en ringe Del af dette, som kan dækkes paa denne Maade, og der maa altsaa Mæde til. Naar Finansministeren nu i denne Sag har indtaget det Standpunkt, at det Rigtigste er at søge Dækning i Loldloven selv og ikke at udskrive nogen direkte Skat til Dækning, medens han dog tillige har filltet sig til Forslaget om en direkte Skat saaledes, at han ikke vilde være uwillig til, at gaa ind paa en Situation, hvorved Tilveiebringelsen af en direkte Skat blev en Nødvendighed, naar Rigsdagen derom havde fattet sin endelige Bestlutning, hvorimod man naturligvis ikke kunde forlange af ham, at han skulde gjøre sig til Talsmand for et Bestatningsystem, som i hans Mæde var mindre godt end det, han selv havde bragt i Forslag, saa kan jeg ikke se rettere, end at det er en Pligt for dette Thing, der har foretaget Nedsættelserne, tillige at anvise Midlerne til Dækning. Dette Spørgsmaal har nu tillige flere Sider, der efter min Mening fortjene at fremhæves for det høie Thing. Derfor dette erede Thing, lod Lovforslaget gaa fra sig i

den Skikkelse, eller omtrent i den Skikkelse, det har faaet ved 2den Behandling, vilde det erede Thing altsaa have vedtaget en Lov, om hvilken det vilde være vitteligt, at Thinget ikke vilde anse det for rigtigt, at den blev til endelig Lov, udeit at der skov et Komplement til, hvorom man endnu ikke var bleven enig. Denne Stilling tror jeg imidlertid vilde være meget uheldig for det høie Thing. Den vilde nemlig for det første svække Betydningen af Thingets Indflydelse i Skattesager, som dog er et særdeles væsentligt Prærogativ, kan jeg sige for dette Thing. Denne Indflydelse medfører nemlig ogsaa, at Thinget viser sin fulde Høielse af Ansvar for, at Statsklassen faaer de Indtagter, den behøver for at dække de Afgifter, der kunne hvile paa den. Derfor imidlertid Thinget endelig vedtager en Lov af denne Bestaffenhed, er det tydeligt, at det ikke gaar ud fra denne Forudsætning, men skyder det finantzielle Ansvar over paa andre Myndigheder end selve Thinget, og vedkjender sig ikke det Ansvar, som naturligvis paahviler det. Unddrager Thinget sig saaledes for dette Ansvar, svækker det imidlertid Betydningen af sin egen Stilling. Naar dette Thing endelig vedtager en Skattelov, vel vidende, at denne Lov ikke bør blive til endelig Lov, indeholdes det en Opfordring for det andet Thing til ikke at se sig saa meget nøie for, hvorledes det tager fat paa, og behandler det fra Folkethinget overfendte Forslag; thi det er vitteligt, at dette Thing ikke ønsker det vedtaget uforandret. Endelig styrker en saadan Fremgangsmaade Regjeringen i den Modstand, der muligvis kunde være imod Thingets Bestlutning, idet den altid maa kunne tage og maa tage et ganske væsentligt Hensyn til, at det er ikke blot antageligt, men endog aabent udtalt, at det ikke er Thingets Mening, at dette Lovforslag skulde blive til Lov; men derfor maa vi meget tage os i Agt. Det er en gammel Regel, som har været iagttaget her i Thinget fra den første Begyndelse af, at det ikke maa lade nogen Lovforslag gaa fra sig, med mindre det er fuldkomment enig med sig selv om, at det, dersom det uforandret passerer det andet Thing, og naar ikke særlige Grunde tale derimod, bør indstilles til Stadfæstelse, og vi maa fastholde, at der, naar en Lov er vedtagen af begge Thing, og der derefter bliver negtet den kongelige Stadfæstelse, altid er Spørgsmaal om ministeriel Ansvarlighed. Derfor maa vi være overordentlig varsomme med at svække den Regel, vi hidtil saa godt som ufravigelig have fulgt, at vi vedkjende os de Love, der gaar fra os, som endelige. De vilde altsaa se, mine Herrer, at dette Spørgsmaal ikke alene er af meget stor Betydning for vor finantzielle Stilling i det Hele, men at det tillige har en ikke ringe Betydning for Folkethingets konstitutionelle Stilling, at vi, inden dette Lovforslag gaar fra os, blive enige om at faae — væge sig i selve den foreliggende Lov eller i en anden Lov — en fuldkommen